

— Козето! Скоро ела, да идемъ да видимъ татка Жана Валжана. Досега азъ хладно се отнасяхъ къмъ него, но сега се научихъ, че той ми спасилъ живота! Скоро кола!

Файтонътъ дойде. Качиха се Мариусъ и Козета.

— Ахъ, колко съмъ честита, че ще видя татко. Много пжти съмъ искала да ти говоря, но ти за нѣщо бѣ намразилъ този добъръ човѣкъ.

Стигнаха въ кжщата на Жана Валжана. Похлопаха на вратата и влѣзнаха. Въ тая минута старецътъ още пишеше писмото си и плачеше . . . И двамата се втурнаха къмъ него, почнаха да му цѣлватъ ржцѣтъ и да се извиняватъ.

— А, мои дѣца! Вие ли сте! Козетко, пакъ ли дойде при мене. Пакъ ме обичашъ! А ти, Мариусъ, прощавашъ ли ме! Азъ ви се изповѣдахъ катъ на Бога и искамъ да не ме мразите, да не ме прѣзирате.

Мариусъ не можа да каже нито една дума, очитѣ му бѣха пълни съ сълзи, а Жанъ Валжанъ продължи:

— Благодаря ви, че дойдохте. Нека се видимъ за послѣденъ пжтъ. Колко съмъ билъ глупавъ! Мислѣхъ, че никога вече нѣма да ви видя. Искаше ми се да ида у васъ, да виждамъ Козета, ала усѣщахъ че вие не струвате хасъ отъ мене. Но сега ме прощавате, нели?

— Козето, рече Мариусъ. Сега виждамъ, колко съмъ сгрѣшилъ противъ този човѣкъ. Той иска прошка отъ мене. Защо? защото избавилъ живота ми и защото азъ почти го изпждихъ отъ кжщи . . . Хемъ живота ми спаси, хемъ шестотинъ хиляди лева ни даде, а ние го пждимъ и мразимъ. Той каза, че е затворникъ, а ние не го питаме, колко добрини е направилъ. Този човѣкъ е ангелъ.